

Trong màn đêm lạnh lẽo giữa mùa thu, bên dưới ánh đèn le lói trên con đường vắng vẻ, từng cơn gió mang theo thổi xào xạc trên khắp lối.

Từ Di Nhiên mệt mỏi ngã người trong chiếc Ferrari 488 đậu ở góc khuất cuối một con đường nhỏ, làn khói trắng xóa phả từ miệng cô mang cảm giác cô độc, ánh mắt lim dim u sầu của người vừa say rượu lại vừa say đời.

Hai mươi lăm tuổi, hai mươi lăm năm gánh trên vai trách nhiệm và nỗi đau, cái ngày mà Từ Di Nhiên hiểu chuyện rằng bản thân và mẹ mình phải khổ sở lang bạt vì người đàn ông bội bạc tạo ra cô, cô cũng chẳng còn tha thiết về tình yêu chân chính.

Cũng chính ở tuổi hai mươi lăm, từ một đứa trẻ không nhà không cửa, phải uống nước cầm hơi qua ngày, giờ đây Từ Di Nhiên có tất cả trong tay, có quyền lực, có tiền tài, chỉ không có được trái tim mỹ nam.

Rút hai hơi thuốc lá, Từ Di Nhiên mở cửa xuống xe, ném đầu thuốc xuống đất, dùng mũi giày boot chà lên dập tắt, đi thẳng về hướng cửa hàng tiện lợi cách đó hơn mười bước chân.

Đêm nay vẫn như mọi khi, Từ Di Nhiên bước vào cửa hàng, điều đầu tiên phải nhìn xem mỹ nam của cô ở đâu, có lúc anh ở quầy thu ngân, có lúc xếp hàng, có lúc lại ở trong kho.

Bắt gặp mỹ nam của mình đang loay hoay sắp xếp hàng lên kệ, Từ Di Nhiên nhếch môi cười bước đến áp sát từ phía sau, thuận tay bóp hông anh một cái, môi kề sát tai anh thì thầm: "Cưng ơi, em đến rồi."

Chàng trai giật nảy mình trước hành động sỗ sàng của Từ Di Nhiên, vội nhìn xung quanh kiểm tra có ai nhìn thấy hay không, nửa đêm không người nhưng camera vẫn hoạt động, chỉ là bị thấy một cách gián tiếp.

Dưới ánh đèn, bảng tên màu vàng lấp lánh trên ngực áo anh, hai chữ Cố Dĩ cũng đủ khiến Từ Di Nhiên ngày nhớ đêm mong.

Cố Dĩ xoay người lại, ở khoảng cách gần ngửi thấy mùi rượu cùng thuốc lá tỏa ra từ hơi thở của Từ Di Nhiên, nhìn sắc mặt nhợt nhạt vì mệt mỏi của cô khiến anh bị xao nhãng tâm trí, quên trách cô không được tùy tiện sờ mó người anh.

"Em lại uống rượu à?"

Nghe giọng giận dỗi của Cố Dĩ, Từ Di Nhiên phì cười, dáng vẻ vờ chống một tay lên thành kệ sau lưng anh, bất đắc dĩ đáp: "Em còn phải tiếp khách."

Ấn đường Cố Dĩ hơi cau lại, nét thanh tú của người đàn ông hai mươi sáu tuổi lại "xinh đẹp" như sinh viên năm nhất, kể cả lúc giận cũng vô cùng đáng yêu.

"Nhưng tiếp khách đâu nhất thiết phải uống rượu?"

Từ Di Nhiên cong môi cười ẩn ý, ngả người gần vào cơ thể Cố Dĩ thì thầm quyến rũ: "Anh để em hôn một cái, tối mai em không uống nữa."

Trên mặt Cố Dĩ lập tức thoáng lên tia bối rối, ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào Từ Di Nhiên, tưởng tượng đến nụ hôn liền bất giác mím nhẹ môi.

Nhân lúc Cố Dĩ không để ý, tay đặt ở thành kệ của Từ Di Nhiên lặng lẽ hạ xuống gõ đầu ngón tay vào eo anh, ám muội đề nghị: “Em say rồi, hay anh theo em về ngủ một đêm đi? Chăm sóc nhau chẳng hạn?”

“Đừng... đừng đùa nữa” Cố Dĩ xấu hổ đến lắp bắp, gương mặt trắng trẻo dần ửng hồng lên, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Anh đi pha nước chanh cho em.”

Cố Dĩ vừa nhắc chân đã bị Từ Di Nhiên nắm tay giữ lại, bộ dạng của cô trở nên trầm ngâm: “Anh thật sự không muốn theo em về?”

“Di Nhiên” Cố Dĩ thốt lên rồi lại thở dài khổ tâm, từ lòng dạ đến biểu cảm đều khó xử: “Chúng ta hẹn hò rồi hãy tính đến chuyện kết hôn được không?”

Từ Di Nhiên buông tay khỏi tay Cố Dĩ, cười nhạt lắc đầu: “Em không đợi được nữa, nếu anh không cưới thì thôi vậy, em về đây, sáng mai gặp.”

Nói rồi Từ Di Nhiên không nán lại mà đi thẳng ra cửa, Cố Dĩ ngẩn người nhìn theo bóng lưng xa cách của cô, trong lòng dâng lên sự hụt hẫng, dù chuyện này lặp đi lặp lại mỗi ngày nhưng cảm xúc vẫn không khác hơn là bao.

Ngay từ lần đầu gặp gỡ, Cố Dĩ đã bị dáng vẻ lạnh lùng khó chinh phục của Từ Di Nhiên cuốn hút, nhưng ở cô tồn tại cảm giác là một người có tiền có quyền, chắc chắn được rất nhiều người theo đuổi, anh đã hai mươi sáu tuổi vẫn chưa thể tự mình mua nhà mua xe thì lấy gì làm sính lễ cưới cô?

Cố Dĩ thở dài chán nản quay lại công việc, vừa xoay người chợt nhớ đến lời Từ Di Nhiên vừa nói khi nãy, sáng mai gặp?

Về đến nhà, Từ Di Nhiên cởi áo khoác vứt bừa xuống sàn nhà, ngả cơ thể nhức mỏi lên sofa ngủ một giấc.

Trong căn phòng tối om lạnh lẽo, chỉ có mỗi một mình Từ Di Nhiên cùng với cô đơn quen thuộc. Kể từ khi được phép đứng tên nhà, Từ Di Nhiên đã dọn ra riêng để khỏi nghe những lời cảm ràm mắng chửi của mẹ cô mỗi ngày, thêm nữa giờ giấc làm việc của cô cũng rất trễ, ở một mình vẫn tốt hơn không phiền đến ai.

Tám giờ sáng, một tia sáng bên ngoài cửa sổ không lọt nổi qua tấm rèm màu nâu che kín, giấc ngủ của Từ Di Nhiên bị quấy phá bởi tiếng chuông điện thoại liên tục reo lên ầm ĩ, cô nửa tỉnh nửa mê tìm điện thoại nghe máy.

“Mười lăm phút nữa em đến nơi.”

Đầu dây bên kia chỉ thông báo vồn vện một câu rồi cúp, Từ Di Nhiên nghe xong thẳng tay rút điện thoại lên bàn, ngồi dậy bẻ cổ đứng lên lê thân xác vào nhà tắm.

Đứng trước gương, Từ Di Nhiên ngắm nghía bản thân, phong cách ăn mặc thường ngày của cô thiên về cá tính và chủ đạo là màu tối. Cô khoác lên áo da bên ngoài áo croptop, cùng chiếc quần jean túi hộp bụi bặm, lưng quần vừa khéo che đi vòng eo hờ ra.

Xịt nước hoa vào cổ tay, Từ Di Nhiên chà nhẹ, chạm lên cổ. Mái tóc chải thẳng mượt, đội lên chiếc mũ lưỡi trai chóp phẳng màu đen, làm nổi bật khí chất lạnh lùng vốn có.

Chuẩn bị xong vừa kịp đúng giờ, Từ Di Nhiên ra cửa mang đôi boot cổ thấp bằng da màu đen, phần gót cao bảy phân nâng chiều cao của cô lên xấp xỉ một mét bảy.

Từ Di Nhiên đi xuống cổng chung cư, những người sống cùng khu chung cư đều đã quen thuộc với một cô gái thường xuyên đi sớm về muộn, vóc dáng nhỏ con nhưng chẳng nề một ai. Dọn đến được hai năm, trong vòng một tuần đầu tiên đến ở Từ Di Nhiên bị đồn làm gái ngành, kết quả cô gõ cửa từng nhà, đấm vỡ mặt những kẻ đặt điều, kể từ đó không ai dám nhìn thẳng vào cô, hớ hênh nửa lời lại càng không.

Bên ngoài cổng chung cư, chiếc xe Hummer H2 SUV màu đen mạnh mẽ đầy cá tính đang dừng xe chờ đợi, bất kỳ ai đi ngang qua cũng phải ngoái đầu nhìn lại, bảy phần vì xe, ba phần vì chủ.

Chủ xe là một thanh niên trẻ tuổi, đeo kính mát màu đen, biểu cảm tươi vui dưới lớp đồ bụi bặm. A Nhĩ, trợ lý đắc lực của Từ Di Nhiên, bước vào xã hội đen năm mười tám tuổi, sau bốn năm lăn lộn có chỗ chống lưng vững chắc trong giới.

Ngay khi Từ Di Nhiên lên xe, A Nhĩ lập tức nhấn ga phóng đi, chạy một đoạn mới lên tiếng: “Em cho người đến đó đánh tiếng từ sớm rồi, lần này anh rể không lọt bẫy mới lạ!”

Từ Di Nhiên lấy hộp thuốc lá trong túi quần ra, châm một điếu hút một hơi, chậm rãi nhả khói trắng, làn khói theo những ngọn gió bên ngoài cửa sổ bay đi, cô trầm tư nhìn đường xá, dáng vẻ mệt mỏi không giấu đi được.

“Sớm biết kỳ kèo thế này thì đã ăn đứt ngay từ đầu rồi.”

A Nhĩ bật cười ha hả, nhắc tới chuyện Từ Di Nhiên người người đòi cưới lại bị một người muốn cưới từ chối liên hừng thú nói: “Chị biết vậy sao không cân nhắc mấy đứa ở hộp đêm, vừa bảnh bao vừa rậm rạp nghe lời.”

“Không có cảm giác.” Từ Di Nhiên lạnh nhạt đáp.

“Thôi đi, em thừa biết lý do tại sao, nếu bọn nó thụ động như anh rể thì bây giờ chị đã lấy tới người thứ mười rồi.”

Từ Di Nhiên cười hất ra, dáng vẻ có chút lơ đãng: “Mày nhìn chị mày có lấy nổi người thứ hai không?”

A Nhĩ xoay đầu nhìn Từ Di Nhiên một cái, biểu cảm cực kỳ tự tin trả lời: “Bọn nó chủ động như vậy, chị nằm im hưởng thụ được rồi.”

Khóe môi Từ Di Nhiên khẽ cong nhẹ, gác tay lên thành cửa sổ đang mở ngấm lại chuyện cũ, lời A Nhĩ nói cũng không sai, cô thích một người thụ động, thích một người không màng đến quyền tài của cô mà thật lòng ở bên cô.

Chợt nhớ đến ba tháng trước, Từ Di Nhiên từ sông bạc về, trong người có cồn khiến đầu óc không tỉnh táo nên đã dừng lại ở góc khuất gần cửa hàng tiện lợi để nghỉ ngơi. Khi Từ Di Nhiên mở mắt, điều đầu tiên cô nhìn thấy là anh chàng nhân viên trong cửa hàng, cao ráo tuấn tú, trên môi lúc nào cũng là nụ cười thân thiện ngọt ngào.

Bị chàng nhân viên đó khiến cho Từ Di Nhiên có cảm giác muốn mang về làm của riêng, cô xuống xe cố tình đi vào trong mưa nước, chính anh chàng nhân viên đó tính tiền ở quầy, cô

đưa mắt nhìn trên ngực trái có bảng tên, Cố Dĩ, hai mươi sáu tuổi.

Nhìn ở khoảng cách gần, Cố Dĩ càng hút mắt hơn, trông anh chẳng khác gì một cậu sinh viên năm nhất, ánh mắt anh rất đổi dịu dàng, đẹp đến mức khiến một người trái tim vốn lạnh như Từ Di Nhiên rung động. Cô thích sự ấm áp, thích sự nhẹ nhàng đến từ Cố Dĩ, thích mái tóc màu đen mượt mà của anh, chỉ cần nhìn sơ đã nhận ra anh rất thích hợp làm một người bạn trai, có điều cô không có thời gian để qua lại tìm hiểu như những đôi tình nhân khác.

Bề ngoài của Cố Dĩ chỉ là một phần, Từ Di Nhiên đã cho người điều tra về thân thế của anh, anh là con vợ lớn nhưng bố mẹ anh đã ly hôn từ khi anh còn rất nhỏ, anh sống cùng bố, mẹ kế và con sau của họ. Cố Dĩ tốt nghiệp quản trị kinh doanh và đang làm việc ở công ty bố anh, ban đêm lại đến cửa hàng tiện lợi để làm thêm.

Theo như đồng nghiệp nhận xét Cố Dĩ là người tính tình điềm đạm, hiền lành, tốt bụng và chăm chỉ nhưng họ đều nói anh có vẻ hơi ngờ nghệch ngốc nghếch. Đó chính là lý do Từ Di Nhiên quyết định dây dưa với Cố Dĩ, bởi cô thích một người nghe lời.